

МИРОСЛАВ АНТИЋ

Концерт за 1001 бубањ

- Објашњење • Псовке нежности
• Плаво небо • Концерт за 1001 бубањ
• In memoriam

■ Laguna ■

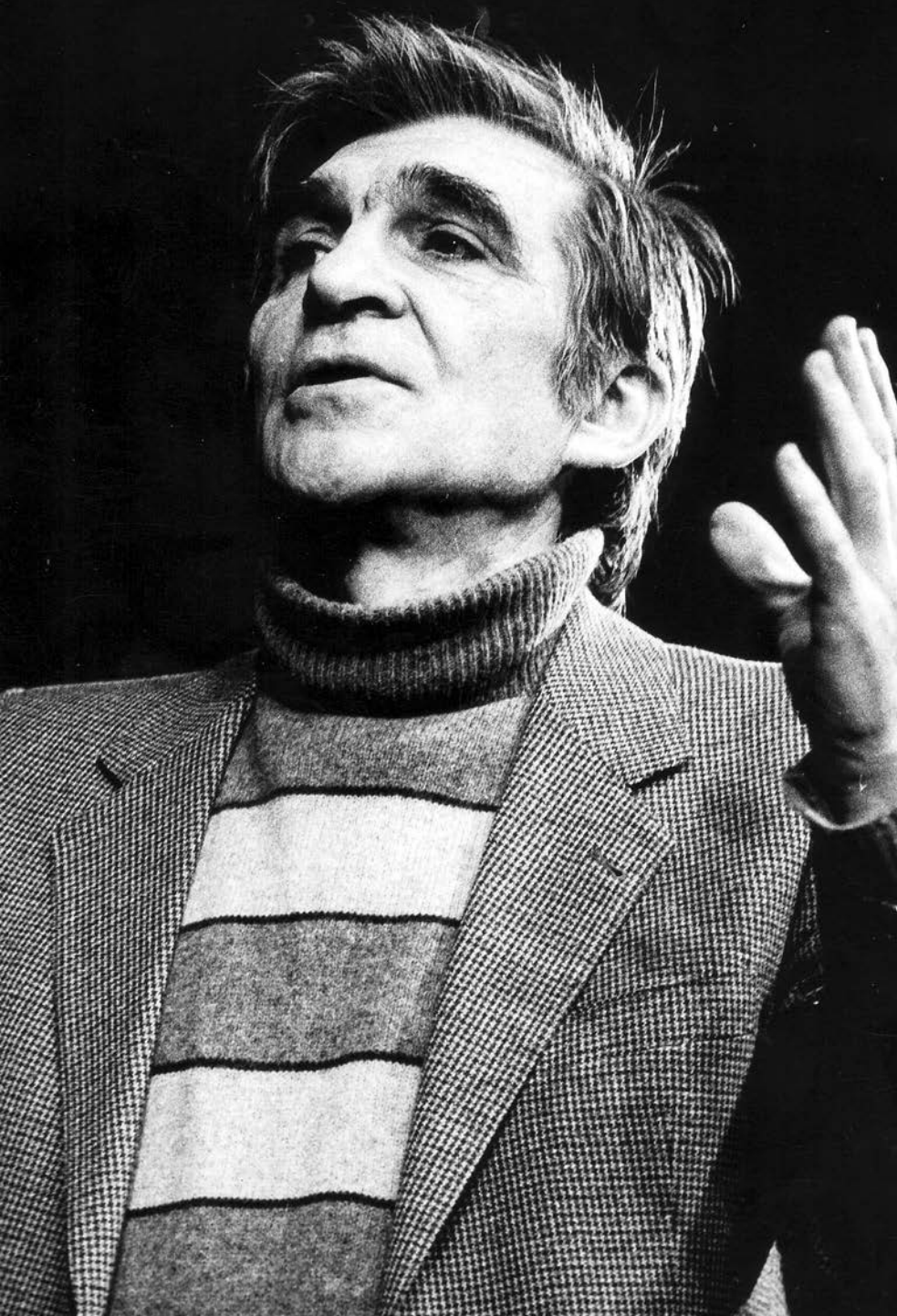
Copyright © 1982 Мирослав Антић
Copyright © 2015 овог издања ЛАГУНА

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

САДРЖАЈ

ОБЈАШЊЕЊЕ	9
СПОМЕНАР	13
Балада	15
Недеља	16
Пророчанство	17
Кад дође црвена јесен	18
Бело	21
Просидба	23
Сватавац	25
ПСОВКЕ НЕЖНОСТИ	29
ВАВИЛОН	37
ПОСМРТНИ МАРШ КЛОВНОВА	45
ПАРИЗ	63
УСПАВАНКА НА ДОМАКУ СВИТАЊА	67
АМСТЕРДАМ	81
НЕРЕГРУТОВАНИ ХЕРОЈ	85
БЕОГРАД	99
РОМАНСА НА ЗАВРШЕТКУ	103
ПЛАВО НЕБО	115
Песма	117
Сенка	119
Успаванка	121

Романса	124
Јастук за двоје	125
Серенада	127
Икона	129
Песма за нас двоје	131
Вињете	133
Светлосне рекламе	134
Соларис	135
КОНЦЕРТ ЗА 1001 БУБАЊ	139
ПРОЛОГ	143
ПРВО ПИСМО	159
ЕКСПРЕС ЗА СЕВЕР	167
ДРУГО ПИСМО	183
НАЈДИВНИЈИ ГРАД	191
ТРЕЋЕ ПИСМО	201
ПОРОДИЛИШТЕ	207
ЧЕТВРТО ПИСМО	223
МАЛИ КАМЕРНИ НОКТУРНО	233
ПЕТО ПИСМО	245
ЕКСПРЕС ЗА ЈУГ	253
ШЕСТО ПИСМО	269
ЕПИЛОГ	275
ПОГОВОР ПРВОМ ИЗДАЊУ	293
IN MEMORIAM	295

ОБЈАШЊЕЊЕ

Сад схватам:
нисмо дошли
задовољни кô траве,
што расту да се згазе
кроз цвркутаве зоре.

Ми смо звезде
што лудо
у мрак се стрмоглаве
и због једнога блеска
не жале да изгоре.

Имамо руке,
добре
као пијане ласте,
да се грлимо плаво,
и гасимо у лету.

И присутни смо због неба
што мора да израсте
у саксијама ока
понекоме у свету.

Прејели смо се давно
и зубатог и нежног.
Сад свако пружа руке
и нова чуда тражи.

А све је смешно и тужно,
и све је неизбежно,
и ове истине добре,
и ове добре лажи.

Прејели смо се,
кажем,
и свако уме да сања.
И свако уме да псује.
И оре даљине главом.

И једнако је у нама
и камења,
и грања.
И једнако је у нама
и прљаво,
и плаво.

И свесни да смо лепо
исто колико и ружни,
стигли смо где се гмиже,
и стигли где се лети.

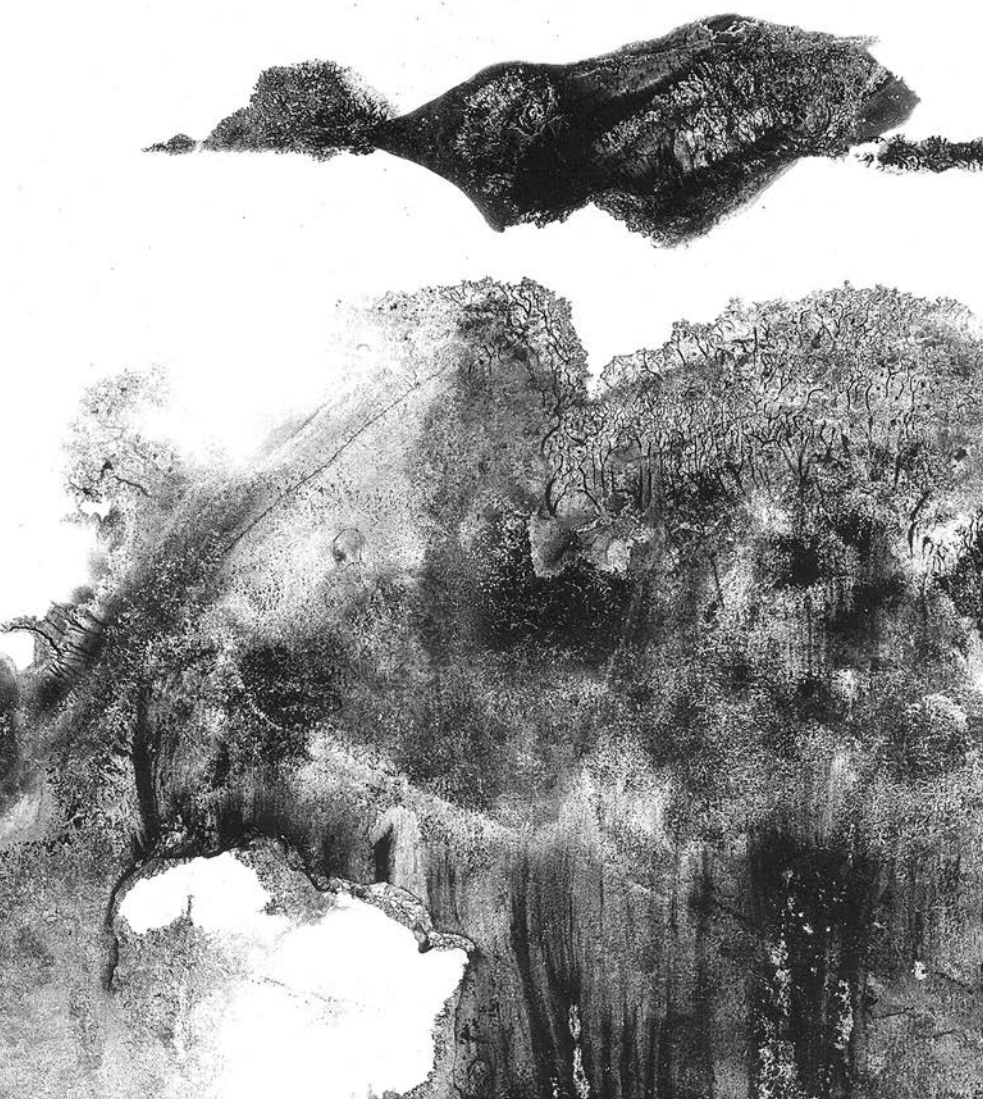
И знамо шта смо дали.
И знамо шта смо дужни.
И шта смо јуче хтели.
И сутра шта ћемо хтети.

Горели смо,
ал' нисмо
постали пепео сиви
од којег бујају жита
и обале у цвету.

Увек смо били живи,
па ипак:
друкчије живи,
од свих осталих живих
на овом жилавом свету.

И најзад:
тако је добро
што нисмо само траве.
Што таласања своја
ниједном ветру не дамо.

Већ смо звезде што сјајем
све небо окрваве,
жељне да буду сунце
макар тренутак само.

СПОМЕНАР

БАЛАДА

Од свих си девојка била тиша,
збуњена, сама, неприметна, бледа.

Еј, зашто ниси бар порасла виша,
бар виша за пола педља?

Једне је ноћи ударала киша
тако крвнички кô чувари реда.

Еј, зашто ниси бар порасла виша,
бар виша за пола педља.

Јер када су те у свитања седа
обешену нашли о дрво крај врата,

између босих ногу и блата
било је размака само – пола педља.

НЕДЕЉА

Недеља. Недеља. Звона црквена.
Плакала песму ћерка мамина.
С главе јој марама текла црвена.
Квасила обале белог рамена.

Улица. Улица. Лишће опало.
Грчила врба голе прутове.
Небо је великим сивим стопалом
згазило кровове, људе и путеве.

Шта се то сањало? Шта се волело?
Грање оголело небо дотиче.
Шта је разболело, шта је прогорело
тај мутни дан што пољем отиче?

Недеља. Недеља. Јесен црвена.
Са празних поља ноћ је ницала.
А звона проклета, звона црквена
још се кикотала и нарицала.

ПРОРОЧАНСТВО

Не осећати хладноћу.
Ни грудве које грме
о бело јелово небо
сандука.

Отићи мирно.

Расточити се у воду,
у земљу,
у ваздух,
у шуме,
овакве једне ноћи
под маглом непрозирном.

И онда: живети даље.
Бити до краја света
комадић нечега другог,
залутао и мали.

Ил' само мирис и боја.
Само светлуцави ветар.
И нека звезда далека
која се вечито пали.